

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 561/2012-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 7. novembra 2012 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. A. G., B., zastúpeného advokátkou JUDr. D. V., B., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 16 CoPr/3/2012-799 z 20. marca 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. A. G. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 18. mája 2012 doručená sťažnosť Ing. A. G. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných

slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) č. k. 16 CoPr/3/2012-799 z 20. marca 2012 (ďalej aj „napadnutý rozsudok krajského súdu“).

Zo sťažnosti a z vyžiadaného spisu vyplýva, že sťažovateľ bol spoločníkom, konateľom a zároveň aj zamestnancom (generálnym riaditeľom) obchodnej spoločnosti F., spol. s r. o. (ďalej len „obchodná spoločnosť“ alebo „zamestnávateľ“), ktorá bola odporkyňou v konaní vedenom Okresným súdom Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 15 C/124/2005 a v odvolacom konaní pred krajským súdom pod sp. zn. 16 CoPr/3/2012. Na valnom zhromaždení spoločníkov uvedenej obchodnej spoločnosti konanom 10. júna 2005 bol sťažovateľ odvolaný z pozície konateľa a zároveň mu bol zakázaný vstup do priestorov zamestnávateľa, ako aj disponovanie s jeho majetkom. Následne bola sťažovateľovi 8. júla 2005 doručená aj písomnosť obsahujúca okamžité skončenie jeho pracovného pomeru, čo bolo odôvodnené dvanástimi prípadmi, keď mal neoprávnene nakladať s prostriedkami zamestnávateľa, vedome porušovať zmluvy a vykonávať konkurenčnú činnosť – vlastnú podnikateľskú činnosť v neprospech svojho zamestnávateľa.

Sťažovateľ sa návrhom podaným 24. augusta 2005 domáhal určenia, že okamžité skončenie pracovného pomeru je neplatné, a zároveň si uplatnil aj nárok na náhradu mzdy.

Okresný súd čiastočným rozsudkom č. k. 15 C 124/05-354 z 31. októbra 2008 rozhodol tak, že okamžité skončenie pracovného pomeru sťažovateľa je neplatné. Svoje rozhodnutie odôvodnil okrem iného tým, že okamžité skončenie pracovného pomeru bolo urobené po uplynutí na to ustanovenej zákonnej prekluzívnej lehoty, a zároveň tým, že z právneho úkonu, ktorým malo dôjsť k okamžitému skončeniu pracovného pomeru, nemalo byť zreteľné, aké povinnosti zamestnanca, odlišné od povinností štatutárneho orgánu mal sťažovateľ porušiť.

Krajský súd uznesením č. k. 13 Co/14/2009-381 z 13. februára 2009 označený prvostupňový rozsudok okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Podľa

krajského súdu mal okresný súd okrem iného prihliadnuť na závery judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) č. R 64/1973, podľa ktorej je na začatie plynutia lehoty rozhodujúcej na okamžité skončenie pracovného pomeru podstatný čas, kedy sa o skutočnosti odôvodňujúcej takéto skončenie dozvie iný zamestnanec, ktorý je nadriadený zamestnancovi, o ktorého pracovný pomer ide.

Okresný súd medzitímnym rozsudkom č. k. 15 C 124/05-497 z 12. novembra 2009 opätovne návrhu sťažovateľa vyhovel a určil, že okamžité skončenie jeho pracovného pomeru je neplatné. Svoj názor odôvodnil rozlíšením medzi právnym postavením sťažovateľa ako zamestnanca – generálneho riaditeľa – na jednej strane a konateľa na strane druhej, konštatujúc, že práva a povinnosti z týchto pozícií sa neprelínajú. Z toho malo podľa názoru okresného súdu vyplývať, že úkony, ktoré sú sťažovateľovi kladené za vinu, mohol uskutočniť iba v rámci svojej činnosti ako konateľ, a nie ako zamestnanec. Jeho konanie tak malo byť posudzované podľa obchodnoprávných predpisov a nie podľa pracovnoprávných predpisov. V otázke začatia plynutia lehoty okamžitého skončenia pracovného pomeru dospel okresný súd k názoru, že v deň, kedy sa o nich dozvedel konateľ spoločnosti (t. j. sťažovateľ), sa o nich dozvedela aj samotná obchodná spoločnosť.

Krajský súd uznesením č. k. 13 Co/17/2010-527 z 3. februára 2010 rozsudok okresného súdu zrušil a vec mu znovu vrátil na ďalšie konanie. Krajský súd poukázal na svoj názor, vyslovený už v predchádzajúcom zrušujúcom uznesení, podľa ktorého získala obchodná spoločnosť ako zamestnávateľ vedomosť o činnosti sťažovateľa až dňom konania valného zhromaždenia, teda 10. júna 2005. Okresný súd si mal zároveň podľa názoru krajského súdu zistiť skutočnú pracovnú náplň sťažovateľa ako generálneho riaditeľa, keďže z prvostupňového rozsudku nepriamo vyplýva, že generálny riaditeľ nevykonával v tejto funkcii nič, iba poberal plat. Poukázal aj na to, že dôkazné bremeno je na sťažovateľovi ako navrhovateľovi, a ten musí preukázať, že skutku, ktorý mu bol valným zhromaždením obchodnej spoločnosti pripisovaný za vinu, sa mal dopustiť v rámci výkonu funkcie konateľa, a nie generálneho riaditeľa, resp. že skutok sa vôbec nestal.

Okresný súd následne rozsudkom č. k. 15 C 124/05-764 z 27. októbra 2011 rozhodol tak, že návrh sťažovateľa zamietol. Zohľadnil závery uvedeného uznesenia krajského súdu. Sťažovateľ podľa okresného súdu nepreukázal, že by sa skutkov, ktoré boli zamestnávateľom označené ako dôvod okamžitého skončenia jeho pracovného pomeru, nedopustil ako generálny riaditeľ. Osobitne sťažovateľ nepreukázal podľa názoru okresného súdu ani to, že by oprávnenie nakladať s finančnými prostriedkami nevyplývalo z jeho pozície ako generálneho riaditeľa. Zároveň v odôvodnení rozsudku č. k. 15 C 124/05-764 z 27. októbra 2011 okresný súd poukazoval na to, že hoci aj len jeden z dvanástich dôvodov vymedzených v okamžitom skončení pracovného pomeru by postačoval na jeho účinné skončenie, a osobitne aj na to, že sťažovateľ mal vykonávať konkurenčnú činnosť na ujmu zamestnávateľa. Sťažovateľ napadol označený rozsudok v zákonnej lehote odvolaním.

Napadnutým rozsudkom krajského súdu bol prvostupňový rozsudok okresného súdu potvrdený v zmysle § 219 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku ako vecne správny.

Podľa názoru sťažovateľa krajský súd v napadnutom rozsudku vôbec nezohľadnil rozdiely medzi postavením konateľa – štatutárneho orgánu a zamestnanca – generálneho riaditeľa, a vyvodil preto nesprávny záver o plynutí lehoty na okamžité skončenie pracovného pomeru.

Proti napadnutému rozsudku krajského súdu preto sťažovateľ podal sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, ktorou navrhuje, aby ústavný súd vyslovil, že ním došlo k porušeniu jeho základných práv zaručených v čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a aby napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu možno za zjavne neopodstatnenú považovať sťažnosť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu verejnej moci alebo jeho rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. O zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide preto vtedy, ak pri jeho predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (napr. rozhodnutia I. ÚS 140/03, IV. ÚS 166/04, IV. ÚS 136/05, II. ÚS 98/06, III. ÚS 198/07, IV. ÚS 27/2010).

Ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Ústavný súd nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov. V zásade preto nie je oprávnený posudzovať správnosť skutkových a následne na nich založených právnych záverov všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov v konkrétnom prípade viedli k rozhodnutiu (obdobne napr. III. ÚS 78/07, IV. ÚS 27/2010). Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov (II. ÚS 193/2010).

Do právomoci ústavného súdu v konaní podľa čl. 127 ústavy však patrí kontrola zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Skutkové a právne závery súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, III. ÚS 271/05, III. ÚS 153/07). O zjavnú neodôvodnenosť alebo arbitrárnosť súdneho rozhodnutia ide spravidla vtedy, ak ústavný súd zistí interpretáciu a aplikáciu právnej normy zo strany súdu, ktorá zásadne popiera účel a význam aplikovanej právnej normy, alebo ak dôvody, na ktorých je založené súdne rozhodnutie, absentujú, sú zjavne protirečivé alebo popierajú pravidlá formálnej a právnej logiky, prípadne ak sú tieto dôvody zjavne jednostranné a v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti (III. ÚS 305/08, IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

Z týchto hľadísk ústavný súd preskúmal sťažnosť sťažovateľa namietajúceho porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastniť majetok...

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde...

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

1. Ústavný súd v rámci predbežného prerokovania sťažnosti posudzoval ako prvú možnosť porušenia procesných práv a ústavnoprocených princípov vyplývajúcich z čl. 46 ods. 1 a nasl. ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd zároveň poznamenáva, že formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru (II. ÚS 71/97). V obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a jemu porovnateľného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru tak niet odlišností, a preto namietané porušenie týchto práv je potrebné posudzovať spoločne (m. m. III. ÚS 470/2010, IV. ÚS 438/2010, IV. ÚS 195/07).

Podstatou sťažnosti je nesúhlas sťažovateľa s tým, ako krajský súd v napadnutom rozsudku vyložil a aplikoval § 68 ods. 2 zákona č. 311/2001 Z. z. Zákonník práce v znení účinnom v relevantnom čase, podľa ktorého môže zamestnávateľ okamžite skončiť pracovný pomer iba v lehote jedného mesiaca odo dňa, keď sa o dôvode na okamžité skončenie pracovného pomeru dozvedel.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti obšírne, ale všeobecným spôsobom popísal postavenie spoločníka, konateľa a riaditeľa ako zamestnanca v obchodnej spoločnosti. Konkrétne však namieta, že krajský súd sa v napadnutom rozsudku *„vôbec nezaoberal postavením a pôsobnosťou spoločníka a štatutárneho orgánu v spoločnosti... ako aj ich postavením vo vzťahu k zamestnaneckému pomeru... pozabudol... pri posudzovaní veci na postavenie žalobcu ako... konateľa... tvrdené porušenie pracovnoprávných povinností bolo súčasne známe žalobcovi (sťažovateľovi, pozn.) ako zamestnancovi... ale súčasne aj ako štatutárnemu orgánu... teda zamestnávateľovi“*. Z toho sťažovateľ odvodzuje, že od momentu, keď sa porušenie pracovnoprávných povinností (samotným sťažovateľom) stalo známe jemu samému, sa stalo známe aj jeho zamestnávateľovi a okamžité skončenie pracovného pomeru zo strany zamestnávateľa tak nebolo urobené v zákonom ustanovenej

prekluzívnej lehote a vzhľadom na to malo byť kvalifikované všeobecnými súdmi ako neplatné. Podľa názoru sťažovateľa krajský súd mal porušiť jeho právo na spravodlivý proces, keďže takto predmetnú normu nevykladal a na „*zistený skutkový stav nepoužil ústavne súladne interpretovanú, platnú a účinnú právnu normu*“.

Ústavný súd nespochybňuje tvrdenie sťažovateľa o tom, že krajský súd sa v odôvodnení napadnutého rozsudku (okrem časti rekapitulujúcej doterajší priebeh konania) výslovne nezmieňuje o sťažovateľom namietanej okolnosti – význame rozlišovania medzi postavením sťažovateľa ako generálneho riaditeľa a zároveň ako konateľa obchodnej spoločnosti, a v spojitosti s tým ani o dôsledku tohto rozlišovania na ustálenie začiatku plynutia prekluzívnej lehoty na okamžité skončenie pracovného pomeru. Krajský súd sa v napadnutom rozsudku plne stotožnil s názorom vyjadreným v rozsudku okresného súdu č. k. 15 C 124/05-764 z 27. októbra 2011 a osobitne sa vysporiadal s otázkami, ktoré podľa jeho názoru neboli predmetom posudzovania okresným súdom. V napadnutom rozsudku krajského súdu bola teda okrem iného potvrdená aj úvaha okresného súdu o námietke márneho uplynutia prekluzívnej lehoty na okamžité skončenie pracovného pomeru ako správna. Ústavný súd v tejto súvislosti musel prihliadnuť aj na to, že uvedená námietka sťažovateľa už bola predmetom posudzovania v predchádzajúcich fázach konania pred všeobecnými súdmi v troch rozsudkoch okresného súdu a v dvoch zrušujúcich uzneseniach krajského súdu, ktorý v tejto otázke navyše vyslovil svoj záväzný právny názor odvolávajúci sa okrem iného aj na rozhodovaciu činnosť najvyššieho súdu.

Sťažovateľ pritom neuviedol žiadnu konkrétnu okolnosť, ktorá by nasvedčovala tomu, že by záver napadnutého rozsudku krajského súdu, ktorým potvrdil úvahu prvostupňového súdu pridržavajúceho sa právneho názoru krajského súdu vysloveného v predchádzajúcom zrušujúcom uznesení krajského súdu č. k. 13 Co/17/2010-527 z 3. februára 2010 o tom, kedy sa zamestnávateľ – obchodná spoločnosť dozvie o konaní svojho generálneho riaditeľa, ktorý je zároveň aj jej konateľom, mal byť považovaný za arbitrárny alebo zjavne neodôvodnený, alebo že by popieral účel a význam aplikovanej právnej normy. Sťažovateľ namietal iba to, že takáto úvaha v napadnutom rozsudku krajského súdu absentuje.

Podľa názoru ústavného súdu takýto výklad predmetných ustanovení pracovného práva o okamžitom skončení pracovného pomeru s generálnym riaditeľom, ktorý je zároveň aj konateľom, je logický a nepopierajúci účel a význam aplikovanej právnej normy. Ústavný súd sa stotožňuje s názorom krajského súdu vyjadreným v uznesení č. k. 13 Co/14/2009-381 z 13. februára 2009 (prvé zrušujúce uznesenie krajského súdu), ktorý bol prevzatý potvrdeným rozsudkom okresného súdu č. k. 15 C 124/05-764 z 27. októbra 2011, a preto je smerodajný aj vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu, podľa ktorého je pre určenie začiatku plynutia lehôt na okamžité skončenie pracovného pomeru potrebné, aby sa o porušení pracovnej disciplíny dozvedela aj iná osoba, ako je sám porušovateľ (konateľ a generálny riaditeľ v jednej osobe), ktorá by bola v jemu nadriadenom alebo v prípade existencie viacerých konateľov aj v jemu rovnom postavení. V opačnom prípade by sa totiž mohlo obchodnej spoločnosti znemožniť vyvodzovať konzekvencie za nekalé konanie smerujúce proti jej záujmom.

Navyše, podľa názoru ústavného súdu nebol nepriaznivý výsledok pre sťažovateľa spôsobený tým, že by krajský súd (a pred ním okresný súd) nezohľadnil rozdiel medzi postavením sťažovateľa ako generálneho riaditeľa a zároveň ako konateľa tak, ako to tvrdí vo svojej sťažnosti sťažovateľ. Práve naopak, z napadnutého rozsudku krajského súdu (v spojitosti s odôvodnením rozsudku okresného súdu č. k. 15 C 124/05-764 z 27. októbra 2011) vyplýva, že negatívny výsledok pre sťažovateľa bol vyvolaný tým, že on sám neunesol dôkazné bremeno priamo vyplývajúce z tohto rozdelenia funkcií. Aj z toho možno vyvodiť, že krajský súd v napadnutom rozsudku (v spojitosti s potvrdeným rozsudkom okresného súdu č. k. 15 C 124/05-764 z 27. októbra 2011) rozdelenie funkcií sťažovateľa ako konateľa a zároveň ako generálneho riaditeľa skutočne zohľadnil a vyvodil z tohto rozlišovania závery aj pre posudzovanie dôkazného bremena, ktorého neunesenie v konečnom dôsledku viedlo k výroku napadnutého rozsudku krajského súdu nekonvenujúceho názorom sťažovateľa.

Okrem toho, v súvislosti s namietanou nedostatočnosťou a neúplnosťou odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu vo vzťahu k námietke sťažovateľa ústavný súd v celom rozsahu zotrúva na svojej konštantnej judikatúre, podľa ktorej súčasťou obsahu

základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je aj právo účastníka na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia, a to s ohľadom na to, o aké rozhodnutie ide (meritórne alebo procesné) a v akom štádiu súdneho konania je rozhodnutie vydané. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (napr. III. ÚS 209/04, IV. ÚS 112/05, III. ÚS 25/06, IV. ÚS 301/09, IV. ÚS 27/2010). Rovnako Európsky súd pre ľudské práva pripomenul, že súdne rozhodnutia musia v dostatočnej miere uvádzať dôvody, na ktorých sa zakladajú. Článok 6 ods. 1 dohovoru však nemožno chápať tak, že vyžaduje podrobnú odpoveď na každý argument, pričom odvolací súd sa pri zamietnutí odvolania môže obmedziť na prevzatie odôvodnenia rozhodnutia nižšieho súdu (García Ruiz proti Španielsku z 21. januára 1999). Z ústavnoprávneho hľadiska preto niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého rozhodnutia, ktoré sú dostatočne odôvodnené a majú oporu vo vykonanom dokazovaní.

Podľa názoru ústavného súdu je napadnutý rozsudok krajského súdu (v spojení s potvrdeným rozsudkom okresného súdu č. k. 15 C 124/05-764 z 27. októbra 2011) primeraným spôsobom odôvodnený a nemožno ho považovať ani za nepreskúmateľný alebo arbitrárny. Na tomto základe ústavný súd dospel k záveru, že odôvodnenie napadnutého rozsudku krajského súdu je z ústavného hľadiska akceptovateľné a v okolnostiach danej veci nič nesignalizuje, že by ním mohlo dôjsť k porušeniu základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy či práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru tak, ako to tvrdí vo svojej sťažnosti. Krajský súd rozhodol vo veci sťažovateľa spôsobom, s ktorým sťažovateľ síce nesúhlasí, ale rozhodnutie bolo náležité odôvodnené na základe jeho vlastných myšlienkových postupov a hodnotení vyplývajúcich aj z predchádzajúceho priebehu konania, ktoré ústavný súd vzhľadom na svoje ústavné

postavenie a ústavnú funkciu nie je oprávnený ani povinný nahrádzať. Ústavný súd pripomína, že nie je a ani nemôže byť ďalšou opravnou inštanciou v systéme všeobecného súdnictva.

Sťažovateľ ďalej namietal porušenie základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy napadnutým rozsudkom krajského súdu. Okrem námietok uvedených vo vzťahu k tvrdeniu o porušení základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru však neuviedol iné relevantné skutočnosti, ktorými by námietku porušenia základného práva podľa uvedeného článku ústavy podporil.

Ústavný súd v súvislosti s namietaným porušením základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy poukazuje na svoju stabilizovanú judikatúru (napr. II. ÚS 78/05, IV. ÚS 301/07), ktorej súčasťou je aj právny názor, že všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ku ktorým patrí aj základné právo vyplývajúce z čl. 20 ods. 1 ústavy, ak toto porušenie nevyplýva z toho, že všeobecný súd súčasne porušil ústavnoprosesné princípy vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy. O prípadnom porušení základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy napadnutým rozsudkom krajského súdu by bolo možné uvažovať zásadne len vtedy, ak by zo strany všeobecného súdu primárne došlo k porušeniu niektorého zo základných práv, resp. ústavnoprosesných princíпов vyjadrených v čl. 46 až čl. 48 ústavy (IV. ÚS 326/07).

Vzhľadom na to je sťažnosť zjavne neopodstatnená aj vo vzťahu k namietanému porušeniu čl. 20 ods. 1 ústavy, a preto ju ústavný súd z toho dôvodu v tejto časti pri jej predbežnom prerokovaní odmietol.

Z uvedených dôvodov ústavný súd pri predbežnom prerokovaní rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde o odmietnutí sťažnosti ako celku pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. novembra 2012